

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljáró dr. felperes neve(**felperes címe**) felperesnek, a dr. Révfy Dóra ügyvéd (**cím**) által képviselt alperes neve(**alperes címe**) alperes ellen jogalap nélküli gazdagodás megtérítése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. szeptember 5. napján meghozott 20.P.20.862/2018/19. számú ítélete ellen a felperes részéről 22. sorszám alatt előterjesztett, valamint 25. és 29. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben és akként változtatja meg, hogy a felperes által az államnak fizetendő eljárási illetéket 100.785 (Százezer-hétszáznyolcvanöt) forintba lecsökkenti és kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felhívására 17.775 (Tizenhétezer-hétszázhetvenöt) forint eljárási illetéket. Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit helyben hagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 42.150 (Negyvenkétezer-százötven) forint másodfokú perköltséget, továbbá térítsen meg az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felhívására 134.880 (Százharmincnégyezer-nyolcszáznyolcvan) forint fellebbezési illetéket.

Ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

n d o k o l á s

A felperes 2012. szeptember 1-től december 31-ig alkalmazottként, majd 2013 januárjától 2014. november 30. napjáig vállalkozói szerződéssel megbízási jogviszony keretében végzett munkát az A. Zrt.-nél. Feladatai ellátása kezdetben inkább vidéki helyszínekhez kötötte, majd megbízója 2013 szeptemberében olyan feladatkör elvégzésével bízta meg, ami a központban lévő munkavégzést igényelt, ezért részére egy irodahelyiséget biztosított a munkavégzéshez, ahol addig az alperes egyedül dolgozott. A peres felek ekkor ismerkedtek meg és a felperesnek az alperes megtetszett, majd 2013 karácsonyán szerelmet is vallott neki. A felek a munkahelyen kívül is találkoztak, alkalmanként közös programokat szerveztek. A felperes különböző alkalmakkor megajándékozta az alperest, illetve részére anyagi támogatást nyújtott hosszú távú komoly kapcsolatuk kilátásával. Miután az A. Zrt.-nél a felperes megbízása megszűnt, a felek ezt követően is kapcsolatban maradtak, az alperes azonban a felperes annak szorosabbá tételére irányuló törekvéseit elhárította, majd közölte vele, hogy közöttük a szerelmi kapcsolat nem fog működni. Ezt követően a felperes,

mivel kapcsolatuk nem elvárásainak megfelelően alakult, követelni kezdte az alperestől a rá költött pénzeszközöket és ezzel is hatva próbálta az alperesnél elérni kapcsolatuk szorosabbá tételét. Visszautasítása ellenére a felperes telefonon hívogatta az alperest és e-maileket, SMS-eket küldve részére próbált vele érintkezésbe lépni.

A felperes módosított keresetében 1.976.000 forint megfizetésére kérte az alperest kötelezni a Ptk. 6:579. § (1) bekezdése alapján jogalap nélküli gazdagodás jogcímén. Keresete ténybeli alapjaként előadta, hogy első találkozásuk alkalmával megtetszett neki az alperes, majd bevallotta neki az iránta érzett szerelmét. Együtt járásuk 2014. januártól kezdődött, és ettől kezdve érzelmi elkötelezettsége jeleként elkezdte az alperest anyagilag is segíteni 50-100.000, illetve 200.000 forintokat adott neki, ruhaneműket, cipőt vásárolt részére, közös programjaikat anyagilag finanszírozta, az első 2-3 hónap alatt már kb. 800.000 forintot költött rá. Mivel nagyon szerette az alperest, kapcsolatuk idején összesen 1.976.000 forintot költött rá, melyet részben készpénzben, illetve bankszámlájára utalva teljesített. Ennek ellenére az alperestől megbecsülést, tiszteletet nem kapott, testi kapcsolatot nem létesített vele, csak anyagi érdekei motiválták, ezért a részére átadott, illetve ráköltött pénzeszettekkel jogalap nélkül gazdagodott, amit köteles visszatéríteni. A Ptk. által a kötelelem visszterhessége vélelmezett, mellyel szemben a felperes álláspontja szerint az alperes tartozik a részére nyújtott juttatás ingyenességét bizonyítani.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a kereset hiányos, mert a felperes részletesen nem jelölte meg, hogy részére, mikor, milyen pénzeszetteket, milyen szándékkal, céllal, jogcímen fordított a felperes. Nem tagadta, hogy a felperestől kapcsolatuk fennállása alatt különböző nagyságú összegeket kapott, amit az egyéb dolgokkal kapcsolatban, illetve azzal egyezően ajándékba adott, amelyek szokásos mértékűek voltak, ezért visszafizetési kötelezettsége nem áll fenn.

Utóbb az alperes a keresetet 290.000 forint erejéig jogalapjában és összecszerűségében elismerte. Ezzel összefüggésben előadta, hogy bankszámlájára a felperes összesen 625.000 forintot utalt az általa nyújtott kölcsön törlesztésére. Az alperes telefonra, telefondíjra, ügyvédi kamarai díjra és élelemre nyújtott kölcsönt a felperesnek, mely pénzeszetteket a felperes részére egy ... Banknál nyitott bankszámlára utalta, összesen 335.000 forint értékben. Ezt a kölcsönt fizette vissza a felperes az ő bankszámlájára utalással, azonban a kölcsönt meghaladóan, összesen 625.000 forintot teljesített, ezért a különbözetként mutatkozó 290.000 forint a felperesnek nem vitásan visszajár.

Utalt az alperes arra is, hogy visszautasítása ellenére a felperes zaklatta, ezért távolságtartást kért tőle, illetve vele szemben, amit a hatóság teljesített is. Ezért az ezzel kapcsolatos büntetőeljárás befejezéséig a jelen per tárgyalásának felfüggesztését kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 290.000 forintot, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 85.000 forint perköltséget, továbbá az államnak 118.560 forint le nem rótt eljárási illetéket.

Az ítélet indokolása szerint a kereset részben alapos. A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a perben a felperesnek kellett bizonyítania, hogy a részéről alperesnek átadott összegek milyen körülmények között, milyen céllal, milyen jogviszony alapján kerültek átadásra visszafizetés kötelezettségével, ezen túlmenően bizonyítania kellett keresetének összecszerűségét is.

A Ptk. 6:579. § (1) és (2) bekezdéseire utalva, illetve azt felhívva utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy a jogalap nélküli gazdagodás szabályainak alkalmazása szubszidiárius jellegű, a szerződésen alapuló és a deliktuális kártérítési felelősségi igényekhez képest. A jogalap nélküli gazdagodás szabályainak alkalmazására, tehát csak akkor kerülhet sor, ha a jogvita a felek jogviszonyára

irányadó speciális szabályok alapján nem bírálható el, mely igény akkor tekinthető alaposnak, ha a jogosult más jogcímen a kötelezettel szemben igényét nem érvényesítheti. Erre tekintettel a jogalapjában ésösszepszerűségében alperes által elismert 290.000 forintot meghaladó követelés tekintetében azt kellett vizsgálni, hogy a felek között volt-e valamilyen olyan jogviszony, amely alapján az alperes tartozik a felperesnek az általa megjelölt összeggel, vagy azt a felperes által jelzett jogalap nélküli gazdagodás jogcímén köteles megtéríteni.

Az általa elismert összesen felüli követelés tekintetében az alperes azzal védekezett, hogy a felperes által állított összegeket ajándék jogcímén kapta, illetve azok részben nem részére szóló juttatások voltak. Az elsőfokú bíróság a perben rendelkezésre álló adatok, így a felek nyilatkozata, az általuk benyújtott okiratok tartalmából megállapította, hogy a peres felek között a releváns időszakban (2014. február - 2015. december) érzelmi kapcsolat állt fenn, főként a felperes próbált hosszú távú szerelmi kapcsolatot kialakítani az alperessel, melynek alapján kapcsolatuk tartósságában bízva adott át az alperesnek ajándék jogcímén különböző pénzüsszegeket, részben azzal a céllal, hogy azt igénye és tetszése szerint különféle személyes használati tárgyak (ruhák, cipők) vásárlására fordítsa, illetve alkalmanként orvosi ellátás igénybevitelére, gyógyszerre vagy egyéb más kiadások finanszírozásához nyújtott támogatást. A felperes korábbi tényelöadását a P.20.862/2018/11. számú beadványában változtatta meg, azok után, hogy sikkasztás miatt az alperes ellen büntetőeljárás kezdeményezett. Ennek ellenére jelen perben a tárgyaláson bírói felhívás ellenére sem adott számot a változtatás okáról, ami tekintetében a bíróság azt vette figyelembe, hogy a nyomozó hatóság a nyomozást megszüntető határozat indokolásában a alperesi magatartással kapcsolatban az előzőekkel megegyező tényállást állapított meg.

A felperes az eljárás során maga is többször utalt rá, hogy a pénzüsszegeket önzetlenül, szerelmének kifejezéseként adta az alperesnek, a figyelmesség a felek részéről kölcsönös volt, mert az alperes is adott kölcsönt a felperesnek, aki azt az alperes tudta nélkül és tiltakozása ellenére fizette be bankszámlájára. A többlet tekintetében az alperes a pénz visszafizetése iránt a jogi lépéseket megtette, a pénz átvitelét azonban a felperes maga hiúsította meg, mert az ügyvéd által részére megküldött pénzt visszaküldte, nem vette át.

Kiemelte az elsőfokú bíróság, hogy a felperes a jelen eljárás során a keresettel érvényesített pénzüsszegek átadásának pontos és konkrét időpontjára, körülményeire vonatkozóan a bíróság kifejezett kérdésére nem volt hajlandó válaszolni, ezért a bíróság a Pp. 206. § (2) bekezdése alapján ennek olyan jelentőséget tulajdonított, hogy perlekedése rosszhiszemű, mert a perben nem a felperes jogosult meghatározni, hogy mikor teszi meg a perben releváns tényekre vonatkozó előadását. Perelhúzó magatartása követelése összepszerűségét is bizonyítatlanná tette az alperes által elismert összegeken felül. A felperes álláspontjával szemben nincs eljárásjogi lehetőség, a 2018. június 18-i beadványában jelzett „négy csomagban” történő bizonyításra, mert nem a fél megítélésétől függ, hogy mikor és milyen ütemezésben kívánja bizonyítékait a bíróság elé tární, ezért a felperes hivatkozott magatartása is a per elhúzását szolgálta.

A felperes egyetlen beadványában tett utalást arra nézve, miszerint jelezte az alperes felé, hogy amennyiben neki nem tetsző módon fog viszonyulni a kapcsolatukhoz a részére átadott összegeket vissza fogja perelni. Önmagában azonban ez nem bizonyítja, hogy az alperes bármely körülménynél vagy a köztük fennálló jogviszonynál fogva köteles lenne a részére előzőleg ingyenesen juttatott pénzüsszegeket visszafizetni. E tekintetben az elsőfokú bíróság hivatkozott az EBH1999. 123. számú döntésre és idézte annak indokolásában kifejtettek egy részét. Álláspontja szerint e döntésben kifejtettek a jelen perben is alkalmazhatók a tényállás hasonlóságára figyelemmel. A felperes a jelen perben ajándék visszakövetelése iránti igényt nem érvényesített, követelésének jogcímét kifejezetten a jogalap nélküli gazdagodás megtérítésében jelölte meg, ugyanakkor a perben beadványaiban egy

kivételével nem is állította, hogy pénzzolgáltatásai nyújtására kifejezetten vagy legalább az alperes által kétséget kizáróan felismerhető módon kinyilvánította volna azt a feltevését, hogy a szolgáltatások fejében az alperestől a vele való tartós kapcsolatát várja el, és az a várakozása, hogy a kapcsolatuk tovább fejlődik, ami hosszú távú és bensőséges lesz. Mindezek mellett a várakozás elmaradása nem kötelezi az alperest a felperes által átadott pénzösszegek visszafizetésére, melynek összszerszerűségét a felperes egyébként sem bizonyította.

Téves az a felperesi vélekedés, hogy az alperessel olyan kötelmi viszony jött létre, mely alapján az alperesnek elszámolási kötelezettsége van, ezért a bíróság a keresetet az alperes által elismert 290.000 forint tőkeösszeget meghaladóan, mint alaptalant elutasította.

Szükségtelenként mellőzte az elsőfokú bíróság a felperes által indítványozott tanúbizonyítás foganatosítását. A felperes ugyanis nem jelölte meg, hogy a tanúknak miről van tudomása és őket milyen tényre, körülményre kívánja kihallgatni. Emellett a tanúvallomások nélkül a perben rendelkezésre álló adatok alapján is a kereset elbíráható volt. Szükségtelennek tartotta továbbá az elsőfokú bíróság az alperes folyószámla-kivonatainak beszerzését, egyrészt azért, mert a felperes nem jelölte meg, hogy azt milyen célból indítványozza, továbbá a beszerzett büntetőeljárásra vonatkozó iratok ezzel kapcsolatban a szükséges adatokat tartalmazzák. Szükségtelen volt a felperes 2014. évi adóbevallásának alperes által indítványozott beszerzése is arra vonatkozóan, hogy az adott időben volt-e a felperesnek olyan nagyságú jövedelme, melyből az általa hivatkozott pénzadományokat finanszírozni tudta volna. A kereset elbírálásához ugyanis a bizonyítás a felperest terhelte.

A kereset tekintetében az alperes nagyobb részben pernyertes, ezért a bíróság a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes részére a pernyertességével érintett követelésrésznek megfelelő perköltség megfizetésére. Az 1.976.000 forintos pertárgyértékből 86%-ban pernyertes, melynek alapján a részére járó ügyvédi munkadíjat az elsőfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendeletben foglaltak alapján állapította meg. Az elsőfokú bíróság a felperes által le nem rótt illetéket a felek között nem osztotta meg, mivel a felperes perbeli magatartása kimerítette a rosszhiszemű pervitel fogalmát, az alperes által részben elismert összeg teljesítését nem fogadta el.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, ami annak kiegészítése szerint az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányult azzal, hogy a bíróság az alperes marasztalására vonatkozó rendelkezés jogerejét állapítsa meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat durván megsértette, a tárgyalást távollétében, hozzájárulása nélkül rekesztette be és hozott ítéletet, melynek tartamát fellebbezése előterjesztésekor nem ismerte. Fellebbezése kiegészítésében kifogásolta 1.686.000 forint kereseti követelése elutasítását, a megítélt 290.000 forint összeg kamatairól való rendelkezés elmaradását, továbbá terhére az elsőfokú perköltség, valamint a le nem rótt illeték viselésére vonatkozó rendelkezést. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság ítélete szerint 5%-ban pernyertes, ennek ellenére a 290.000 forint után járó perköltséget a bíróság részére nem ítélte meg. Kifogásolta azt is, hogy a teljes eljárási illeték megfizetésére köteles, mert a pernyertességével arányos illeték megfizetésére az alperest kell kötelezni, ezért az ítélet az elsőfokú ítélet fellebbezéssel támadott részét, mint érdemi felülbírálatra alkalmatlant helyezze hatályon kívül és kötelezze az elsőfokú bíróságot egy újabb érdemi, kontradiktórus pervezetés alapelveit alkalmazó eljárás lefolytatására.

Az ítéletétáblánál előterjesztett beadványában a felperes a régi Pp. 239. §-ában foglaltak alapján a Pp. 152. § (1) bekezdése alapján az eljárás felfüggesztését kérte. E kérelmét arra alapította, hogy a jelen polgári eljárással párhuzamosan az alperes ellen büntetőeljárás van folyamatban a ... Járásbíróság előtt, mely ügyben a bíróság 2019. április 2. napjára tűzött ki tárgyalást. A felperes előadása szerint

a büntetőeljárással érvényesített követelés nem része a jelen perben érvényesített keresetnek, ennek ellenére a ... Járásbíróságon folyamatban lévő eljárásban az alperes arra hivatkozik, hogy a büntetőeljárással érvényesített követelés a jelen per tárgya, amit a bíróság már jelen polgári perben el is bírált, ezért a jelen másodfokú eljárásban a bíróságnak vizsgálnia kell az alperes rosszhiszeműségét. Az alperes mindkét eljárásban ugyanazt adta elő védekezésül, hogy közöttük soha nem volt kölcsönügylet, a kapott pénzeszszegek tekintetében ajándékra hivatkozik, amit azonban a bizonyítási teher súlya alatt okirattal és ügyleti tanúkkal sem tudott bizonyítani. Mindezekre az ítéletablának eljárása során figyelemmel kell lennie, ugyanis az alperes jelen eljárásban és a büntetőeljárásban vádlottként előterjesztett védekezésének egyetlen célja, hogy az eljárásokat egymással szemben kijátszva megússza. Jelen perben az ítélt dologra törekszik olyan ügyben, melynek érdemi büntetőjogi vizsgálata egy másik bíróságon, még csak ezt követően fog elkezdődni. A büntetőeljárásban a felperesnek bejelentett polgári jogi igénye van, melynek érvényesítését a jelen per jogerős befejezése a Pp. 229. § (1) bekezdése alapján idő előtt akadályozná.

A régi Pp. 151. § (1) bekezdése alapján a bíróság a felek közös kérelmére vagy hivatalból saját hatáskörében a tárgyalást elhalaszthatja. A felperes 2019. március 4-én a jelen perben kitűzött tárgyalásra való felkészülését hátráltató körülményekre hivatkozással kérte az alperestől, hogy a 2019. március 28. napjára kitűzött tárgyalást közös kérelemmel kérjék elhalasztani. Ezt a csatolt levelezés szerint az alperes képviselője visszautasította, hivatkozással arra, hogy a feleknek a másodfokú tárgyaláson nem kötelessége részt venni. Mindezek mellett a felperest az alpereshez intézett levelezésben jelzett műtéthez kapcsolódó fizikai és lelki félelmei és fájdalmai bizonytalanná tehetik a tárgyaláson való megjelenését. Ez lehetővé tenné, hogy távollétét kihasználva az alperes zavaros nyilatkozataival célját el tudja érni. Erre figyelemmel kéri a felperes, hogy a másodfokú bíróság az alperes hozzájárulása nélkül is saját hatáskörében eljárva halassza el a kitűzött tárgyalást, meghallgatása nélkül döntést ne hozzon.

A fellebbezés túlnyomórészt alaptalan.

Megalapozatlanul hivatkozik a felperes arra, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok megsértésével hozta meg döntését. A 2018. szeptember 5. napján tartott tárgyaláson a felperes jelen volt, nyilatkozatot tett. A jegyzőkönyvbe rögzítettek szerint tárgyalás közben, a bíró engedélye nélkül a tárgyalótermet elhagyta, további képviselőtéről nem gondoskodott, a tárgyalást a bíróság ezért jelenléte nélkül folytatta, és annak berekesztése után ítéletet hozott. A polgári perrendtartás nem tartalmaz olyan szabályt, miszerint a fél hozzájárulása szükséges a tárgyalás berekesztéséhez, és ítélethozatalhoz, arra a fél távollétében is sor kerülhet, ezért az elsőfokú bíróság olyan lényeges eljárási szabálysértést nem követett el, amely miatt a tárgyalás megismétlése szükséges, erre tekintettel az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nincs indok.

A fellebbezési eljárásban a felperes kérte az eljárás felfüggesztését. Ennek indokaként előadta, hogy a ... Járásbíróság előtt büntetőeljárás van folyamatban, amelynek tárgya a felek közötti elszámolási viszony, alperes védekezése azonos a polgári perben előadottakkal, egyetlen célja, hogy az eljárásokat egymással kijátszva a bizonyítást mindenhol megússza. A Pp. 152. § (1) bekezdése szerint a tárgyalás felfüggesztésének akkor van helye, ha a per eldöntése olyan előzetes kérdés elbírálásától függ, amelynek tárgyában az eljárás büntetőbírói vagy államigazgatási hatáskörbe tartozik. A felperes nyilatkozata szerint is az alperes ellen sikkasztás miatt indított büntetőeljárás alapját képező 560.000 forint a folyamatban lévő polgári per tárgyat nem képezi, a perbeli követelése a büntetőeljárásban polgári jogi igényként érvényesített összeget nem tartalmazza, ezért nincs olyan előzetes kérdés, ami okot adna a tárgyalás felfüggesztésére.

A felperes a másodfokú eljárásban a tárgyalás elhalasztását is kérte, ehhez az alperes nem járult hozzá. Felperes a közeli műtétjére, és egészségi állapotára hivatkozott, de ezt semmilyen orvosi

irattal nem támasztotta alá, ezért nem volt olyan kivételesen fontos ok, amely miatt a Pp. 151. § (1) bekezdését alkalmazni kellett volna. Erre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét érdemben bírálta felül.

A felperes a keresetét a 2013. évi V. törvény 6:579. §-a alapján kérte elbírálni, követelése jogcímeiként kizárólag alperes jogalap nélküli gazdagodását jelölte meg.

A jogalap nélküli gazdagodás önálló kötelemfakasztó tényállás, amelynek célja két vagyon között beálló, és a jog által alá nem támasztott vagyoneltolódások kiegyenlítése. A jogalap nélkül gazdagodó köteles a gazdagodást a sérelmet szenvedett félnek visszajuttatni, de csak akkor, ha a gazdagodáshoz annak rovására jutott, anélkül hogy ehhez megfelelő jogalapja lenne. A gazdagodás jogalapja akkor hiányzik, ha a jogrend azt a gazdagodó oldalán nem tekinti igazoltnak (Ptk. Kommentár, 6:579. §-hoz fűzött magyarázat).

A bírói gyakorlat szerint nem alkalmazható ezen szabály akkor, ha a jogvita a felek jogviszonyára irányadó speciális szabályok szerint elbírállható.

A perben az bizonyított, hogy a felek között 2013. októbertől érzelmi kapcsolat állott fenn, melyet a felperes igyekezett elmélyíteni, és tartóssá tenni. A felperes szándéka szerint komoly kapcsolatot akart alperessel kialakítani, melyben társat talál alperes személyében. Ezen érzelmi kapcsolat keretében alperest többször vitte színházba, moziba, kirándulni, vacsorázni, amelynek költségeit ő fedezte. 2014. februártól anyagilag is segítette, aminek okaként azt jelölte meg, hogy alperesbe beleszeretett, továbbá anyagilag is megtehetette, ezért „50-100-200.000 forintként készpénzzel, tüneményes kis ruhák, cipők, kabátok vásárlásával közös programok szervezésével könnyítette meg életét”. Alperes a felperes érzelmeit teljes mélységében nem viszonzta, de a juttatásokat elfogadta. Előadása szerint maga is segítette a felperest anyagilag, amikor szükséges volt. A felperes által hivatkozott Ptk. 6:61 § szerinti visszterhesség vélelme akkor áll fenn, ha a szerződésből, vagy a körülményekből kifejezetten más nem következik. A jelen esetben a felek között fennálló érzelmi kapcsolat, az anyagi szolgáltatások jellege (cipők, ruhák, vacsora, közös programok, kisebb összegek különböző, meghatározott célra - „tüneményes ruha”, húsvéti, szülinapi ajándékokra, Brigiék esküvőjére stb.) és célja, (alperes kapcsolaton belül tartása) összességében arra utal, hogy azok finanszírozásakor a felperes anyagi ellentételezést nem várt el, azt ingyenesen nyújtotta az alperesnek, aki azt elfogadta. A felek között pedig ezt a jogviszonyt az elsőfokú bíróság helyesen minősítette ajándékozásnak. Az átadott pénzösszegek vonatkozásában az elsőfokú bíróság helyesen mérlegelte a felperes ellentétes előadásait. A pénz befizetésekor a felperes a közlemény rovatba megjegyzést nem írt, keresetében tett előadását azután változtatta meg, hogy alperes ellen büntetőeljárást kezdeményezett, tényelőadása nem volt következetes, és nem került bizonyításra. A bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett arra, hogy a felperes részéről ingyenes juttatás történt, amit utóbb visszterhessé nem tehet. A követelését a felperes ajándék visszakövetelése szabályai szerint érvényesíthetné - ha annak jogszabályi feltételei fennállnak -, a felperes azonban kizárólag a jogalap nélküli gazdagodásra alapította keresetét, ezen a jogcímen keresete alaptalan.

Az elsőfokú bíróság alperes elismerése alapján hozott részben marasztaló határozatot. A felperes megalapozatlanul kifogásolta, hogy a kamat fizetéséről nem rendelkezett, mert a felperes a perben kamatfizetésre vonatkozó kérelmet nem terjesztett elő.

Alapos az illeték viselésével kapcsolatos fellebbezés. A felperes a perben 290.000 forint erejéig pernyertes, önmagában az, hogy a perben ellentmondó nyilatkozatokat tett, és azokat ok nélkül változtatta, nem ad alapot arra, hogy a teljes illetéket a bíróság a felperesre hárítsa, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján az illetéket a felek között pernyertesség-pervesztesség arányában megosztotta.

A felperes jogi szakvizsgával rendelkezik, saját ügyében járt el, részére ügyvédi munkadíj részleges

pernyertessége ellenére sem állapítható meg, költségigényt az elsőfokú eljárásban nem terjesztett elő, ezért alaptalanul kifogásolja, hogy részére az elsőfokú bíróság perköltséget nem állapított meg. Alperes 1.686.000 forint erejéig pernyertes, ennek alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a részére járó, ügyvédi munkadíjból álló perköltség összegét.

A fent kifejtettek szerint a Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben, az illetékviselés tárgyában megváltoztatta, azt meghaladóan helybenhagyta, a felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte másodfokú perköltség megfizetésére. A fellebbezési érték 1.686.000 forint, a fellebbezési illeték 134.880 forint, melyet a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a pervesztes felperes köteles megtéríteni az államnak.

Budapest, 2019. március 28.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke, előadó

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k.
bíró

. Mizerák Judit s.k.
bíró